

Rozenburger Porselein.

is, licht en sterk, glanzig en schitterend. Porselein dat zich leent tot de vervaardiging van allerlei klein en fijn vaatwerk, waar dameshandjes zich gaarne mede bezig houden.

Dat zou en den kunstenaar bevredigen en den nuttigheids mensch, die in elken Nederlander verscholen ligt, ook al beweegt hij zich alleen te midden van dingen van weelde.

Als Jurriaan Kok opgeleid was geworden voor de pottenbakkerskunst en er examen in had gedaan, zou hij waarschijnlijk nooit getracht hebben zijn droomen te verwezenlijken. Dan zou hij voor het minst bekend

J. JURRIAN KOK, DIRECTEUR.

zijn geweest met de moeielijkheden die hij te overwinnen had en er voor terug zijn geschrikt.

Nu, met den frisschen moed van den onervarene, zette hij zich aan 't werk, bouwde een oven waarin hij zeer hooge temperatuur kon bereiken en ging porselein maken, heel in 't geniep. Een kundig chemicus, de heer M. N. Engelen, stond hem in het nemen van verschillende proeven bij, maar overigens waren er maar enkele van zijn werklieden die konden vermoeden wat er broeide.

Een enkele boodschap aan den boekver-

kooper verschaft u heel een boekerij waaruit gij dadelijk leeren kunt hoe men porselein moet maken. Er zijn voorschriften bij de vleet. Alleen wanneer gij die op wilt volgen komen de moeielijkheden aan het licht.

De fijn gemalen grondstoffen worden met water aangemengd en in mallen van gips, — eigenlijk van gips met nog iets anders, — gevormd. Zij moeten heel dun zijn. Daarna worden zij gedroogd, in een zacht vuur gebakken en heeten dan biscuit. Later worden zij bij zeer hooge temperatuur tot smeltens verhit, zoodat zij na bekoeling geheel verglaasd zijn. Dat gebeurt alleen wanneer zij een bepaalden tijd verhit zijn, op den juisten warmtegraad. Wanneer dat te lang geschiedt of de hitte te sterk is, versmelt het stuk. De moeielijkheden vermeerderen nog omdat het porselein met kleuren versierd moet worden en buitendien met een laag glazuur bedekt, niet zooals bij aardewerk om het waterdicht en glad te maken, maar om glans en gloed aan grondstof en kleuren te geven.

Daar komen allerlei kleinigheden en kunstgrepen bij te pas, die niet uit een boekje te leeren zijn en zelfs op het laatste oogenblik een baksel nog geheel kunnen doen mislukken.

Nu, in Rozenburg zijn dan ook heel wat baksels mislukt. Soms wilde het schip niet eens afloopen en een ander maal, wanneer het al heel fraai zee gekozen had, strandde het reddeloos in de haven. Dan schudden de werklui hun hoofd en gaven den directeur den gemoedelijken raad het er nu maar bij te laten. Wat zij onder elkander zeiden, vermeldt de geschiedenis niet.

Eenige jaren lang werden zodoende, in hopen en wanhopen, met proefnemingen versleten.

Toen was men er.

Dat geschiedde in de dagen toen de Wareldtentoonstelling te Parijs werd voorbereid, waar, zooals de heer Nurks beweerde, Nederland wel weer een mal figuur zou slaan, maar waar Rozenburg zich voorstelde met iets heel nieuws te voorschijn te komen.

Iets nieuws... op het gebied van porselein, in mededinging met Sèvres en Meiszen.

Eigenlijk al te gek.